

Lightová

...a potom som zrazu, z ničoho nič,
prešla cez stenu

Verona
Krug

Lightová

Verona Krug

Lightová

a potom som zrazu, z ničoho nič,
prešla cez stenu

Verona Krug

Lightová

...a potom som zrazu, z ničoho nič, prešla cez stenu

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Vydanie prvé, 2021

Jazyková korektúra: Peter Gažo

Obálka: Slavomír Hrebenár

Grafická úprava: Monika Zbínová

Tlač: ExpresTlač

ISBN 978-80-570-3336-3

---

1. KAPITOLA

Ďalší otrasný deň v škole za mnou, o týždeň máme posielat' prihlášky na strednú a ja ešte stále neviem, kam by som chcela ísť, pomyslela som si, keď sa ma mama, ako vždy keď prídem domov zo školy, opýtala: „Ako bolo v škole, Sofi?“

Nič z toho som však nahlas nepovedala, len som zavolala: „Všetko je v poriadku, mami!“ Nasadila som umelý úsmev a vošla za ňou do kuchyne, kde mi už naberala polievku. Rýchlo som sa do nej pustila, aby som mohla ísť čím skôr k sebe do izby. Popritom som uvažovala, či jej predsa len nemám povedať o tých nehodách.

Aj dnes sa mi to stalo. Vychádzala som z triedy a jeden spolužiak sa mi postavil do cesty. Nie je to pre mňa nič nové, pretože v triede ma moc nemusia. Možno je to práve kvôli tým nehodám. No, Alex sa mi skrátka postavil do cesty a ja som cez neho prešla. Netuším, ako som to urobila, no viem, že som neprešla okolo neho, ale priamo cez neho. Vtom ma z úvah prebral môj brat Samo. Vrátil sa do kuchyne ako vždy a posadil sa za stôl. Ja som sa rozhodla, že mame o ničom nepoviem. Nepotrebujem, aby ma mali za blázna.

„Čo máme na obed?“ opýtal sa Samo. Keď mama odpovedala, že rizoto, prehodila som, že ja nebudem a už som sa zberala na odchod. Ibaže môj skvelý braček povedal to isté a ešte ma aj stihol predbehnúť a zabuchnúť mi dvere pred nosom.

„Ďakujem za podržanie dverí,“ zahundrala som, prevrátila oči a vyšla von. Ups... Zabudla som ich otvoriť. Rozbehla som sa do izby, ale bola som presvedčená, že mama to videla. Ešteže Samo bol práve otočený chrbtom. Bolo by dosť ťažké vysvetliť štrnásťročnému chlapcovi, že jeho sestra práve prešla cez dvere. Teda niežeby bolo jednoduchšie vysvetliť to mame...

Prišla. Presne ako som čakala. Pozrela sa na mňa. No nebol to ten vystrašený pohľad, aký by ste čakali od rodiča, ktorý práve videl, ako jeho dieťa prešlo cez dvere. Bol to úplne pokojný pohľad, dokonca s náznakom úsmevu. Jemne nadvihla obočie, akoby bola zvedavá, čo si vymys-

lím. Ale akokoľvek som sa snažila, nedokázala som prísť na uspokojivé vysvetlenie. Ona však potom začala rozprávať o nejakých telomágoch. Vraj existuje skupina ľudí, ktorí ovládajú také kúzla ako neviditeľnosť, nehmotnosť či iné čary, ktoré súvisia s ich vlastným telom. Títo ľudia si hovoria telomágovia. Niektorí svoje schopnosti využívajú na konanie zla, tých nazývame temnomágovia. Vraj patrím k nim, presne ako moja mama, babka, prababka, praprababka... teda, k tým dobrým. Mama sa však vydala za obyčajného človeka. A ocko telomág nie je. Mama vraví, že som zdedila jej gén, čo znamená, že budem normálny telomág, aj keď nemám gény od oboch rodičov. Jeden vraj stačí.

Mám z toho v hlave celkom slušný guláš. Ja že viem čarovať a som nejaký telomág? Dokonca ani nepôjdem na strednú. Čaká ma voľáky Výučný tábor. Mama pôjde zajtra do školy, za riaditeľom.

Uľavilo sa mi, že nemusím nikam posielat' prihlášku. A rozhodovať sa, na akú strednú pôjdem. Mama povedala, že keď skončím Výučný tábor, budeme sa musieť presťahovať. Do strediska telomágov. Ocko aj Samo pôjdu s nami. Vraj sa nestáva často, že telomág si vezme obyčajného človeka a majú deti. Preto ani nebolo isté, či niektoré z nich gén zdedí. Všetci telomágovia musia žiť vo svojich mestečkách, až na zopár výnimiek. Jednou z nich je aj moja mama.

Dohodla sa v stredisku, že bude bývať s ockom v jeho dome, kým sa u niektorého z detí neprejaví gén. Doma však čary požívať nesmie a bude musieť nahlásiť, keď začnem navštevovať Výučný tábor. Čo bude presne o mesiac. Naučím sa tam všetko, čo budem potrebovať v Izhame (tak sa volá mesto, kam sa neskôr presťahujeme). Mama ma pôjde prihlásiť na Vigotihu strednú telomágsku školu. Tak sa to oficiálne volá, ale všetci to volajú Vigot alebo Výučný tábor. Nie je to však tak úplne škola. A poň tak som to pochopila z toho, čo rozprávala mama. Výučný tábor je presnejšie pomenovanie. Mali by sme tam byť asi mesiac a za tú dobu sa musím naučiť všetko potrebné.

Ešte hodnú chvíľu potom, ako mama odišla, som nemo zízala na dvere, ktoré za sebou zatvorila.

Tak tomuto sa hovorí sila...

Keď sa ocko vrátil z práce, nastal čas na rodinnú poradu. Mama sa s ním predtým rozprávala, bol pripravený na to, čo ho čaká. On o tom vedel, už keď si ju bral. Skôr sa bojím o Sama, pretože toto nie je správa, s akou sa bežný človek stretáva každý deň.

A ešte to sťahovanie.

Viem, že nebude chcieť ísť. Má tu kamarátov, a vlastne celkom skvelý život. Je brankár vo futbalovom tíme, obľúbený, dokonca za ním už celkom behajú baby. Bude to ťažké. Bože môj, už je tu. Buchli dvere. Mala by som ísť teda dole...

Tak, a je to tu. Sedíme sme všetci štyria v obývačke. Mama s ockom sa tvária strašne vážne, čo iba zhoršuje už aj tak dosť napätú situáciu.

„Takže,“ odkašlala si mama, „sme tu, pretože chceme vyriešiť jednu dôležitú otázku.“

Po tomto vyhlásení nastalo hrobové ticho a aj Samo si uvedomil, že sa niečo deje a položil telefón, v ktorom mu ostošešť pípali správy. Videl však, ako sa naši tvária, a tak radšej neriskoval. Prebehol mi po chrbte mráz, pretože som vedela, aká otázka to bude. A vedela som aj to, že táto otázka je už vyriešená. Otázka nášho sťahovania.

„Samko,“ prerušil ticho ocko, „musíme ti niečo povedať. Niečo veľmi dôležité.“

Samo prikývol, no po chvíli akoby si uvedomil, čo vlastne ocko povedal. „Akože mne? Ona o tom už vie? Prečo ste jej to povedali skôr?“ ohradil sa. Vždy ťažko znášal, keď som o niečom vedela a on nie, alebo keď ma v niečom uprednostnili. Boli sme vychovávaní tak, že nezáležalo na tom, kto je starší. Vždy všetko muselo byť spravodlivé. A ja som zvyčajne neprotestovala. Bolo to tak skrátka jednoduchšie a predišlo sa tým zbytočným konfliktom.

Mama si povzdychla a skôr než odpovedala, venovala ockovi dlhý pohľad, akoby v ňom hľadala oporu.

„Áno, vie. Budeme sa sťahovať.“

Na moment sa akoby všetko zastavilo. Samo vypeštil na mamu oči. Ocko prikývol na znak súhlasu. No a ja som len hľadela do zeme a čakala, kedy už konečne niekto niečo povie a preruší to ticho. Urobil to Samo.

„Ale... ale prečo?“ habkal a hľadal tie správne slová. „Veď nám tu je dobre, ocko tu má prácu, Sofia ide na strednú, máme tu kamarátov a všetko...“

Evidentne mal slzy na krajíčku. Bolo mi ho ľúto, pretože on tu naozaj mal kamarátov. On naozaj o niečo prichádzal. Nemala som to srdce povedať mu, že by som sa bez najmenších problémov zbalila a odišla hneď zajtra. No aj keby som tu ostať chcela, nič by to na veci nezmenilo. Museli sme ísť, iná možnosť nebola a ja som to dobre vedela.

„Samko, my musíme...“ povedala mama pomaly a potom vyslovila vetu, pričom nikto z nás netušil, ako na ňu môjho štrnásťročného brata pripraviť. „Musíme, pretože Sofi a ja, a možno aj ty, sme telomágovia.“

Opäť nastalo ticho. Samo nechápavo pozeral raz na mňa, raz na mamu a ocka. Nečudovala som sa mu, pretože to slovo v živote nepočul. Mama mu všetko vysvetlila, no nie som si istá, či to naozaj pochopil. Veď si vlastne nie som celkom istá, či som to vôbec pochopila ja. Je toho hrozne veľa takto naraz. Pochopiť, že to celé nie je len nejaký výmysel, ale je to naozaj tak. Ani sa nečudujem, že sa mu to nechce veriť. V podstate je to celkom šialené pre chalana, ktorý si ešte včera myslel, že čarovanie je len v rozprávkach pre deti. Niežeby to bolo menej bláznivé pre mňa.

„Sofi,“ oslovil ma a potichu vošiel do mojej izby neskôr podvečer. „Ty vieš naozaj čarovať? Budeš aj lietať na metle, alebo také niečo?“ opýtal sa a ja som sa usmiala nad jeho vnímaním reality. Vždy si zo všetkého vzal presne to, čo by sa mu najviac pozdávalo. Bola to vlastnosť, ktorú som na ňom úplne milovala. Vo všetkom dokázal nájsť aspoň miniatúrne pozitívum a toho sa držal. Väčšinou bol už takmer ako dospelý a tak sa aj správal. Nevnímala som ho ako mladšieho brata, skôr ako partáka. No v tomto momente uvažoval presne ako dieťa, preto aj realitu vnímal tak, ako ju vnímať chcel. A vlastne som sa mu ani veľmi nečudovala. Bolo jednoduchšie predstaviť si to ako príbeh, ktorý nedávno čítal. Potľapkala som vedľa seba po posteli, nech si ku mne sadne. Sadol si a ja som ho objala okolo pliec.

„Nebudem lietať na metle,“ usmiala som sa, „a ani nejdem na Rokfort. Nebude to také ako v Harrym Potterovi, aj keď viem, že by sa ti to páčilo. Nevravím, že mne nie. Ale zrejme to tak nefunguje. Vieš, naše kúzla

súvisia len s naším telom. Teda aspoň tak som to pochopila. Ani zďaleka nerozumiem všetkému, čo sa teraz deje. Nie oveľa viac ako ty. Ale neboj sa, Samo. Bude to fajn. O mesiac pôjdem do Vigotu, naučím sa tam všetko, čo treba a potom sa vrátim. Spolu to zvládneme.“

„Ale ja sa nechcem sťahovať. Bojím sa,“ povedal potichu. Viem, že je to preňho ťažké. Pevnejšie som ho objala. Sčasti preto, aby som ho povzbudila, sčasti som chcela dodať odvahu sama sebe.

„Aj ja sa bojím, Samo. Vigotu, sťahovania, všetkého. Ale ten odvážny si bol vždy ty. A sľubujem ti, že spolu to zvládneme,“ povedala som a zrazu som vedela, že to naozaj zvládneme.

---

2. KAPITOLA

Ten mesiac ubehol šialenou rýchlosťou. Boli sme s mamou v Izhame. Je to telomágske obchodné centrum. Potrebovala som totiž nakúpiť učebnice. Nebolo to však také jednoduché, pretože bez čarov sa tam človek nedostane a mama má čarovať zakázané. Preto písala do Izhamu. Poslali po nás jednu milú pani a s jej pomocou sme sa tam dostali. Keď im napísala, oni mi obratom poslali mail s potrebnými informáciami.

Milá Sofia,

dopočuli sme sa, že sa chystáš nastúpiť na Vigotiho strednú telomágsku školu. Sme radi, že na svete je zas o telomága viac. Dúfame, že sa Ti vo Vigote bude páčiť. Počas štúdia budeš potrebovať nasledovné učebnice a pomôcky:

Neviditeľnosť - pre prvý ročník

Ako prejsť cez stenu? - manuál

Telokúzla pre začiatočníkov

Telepatia - vreckové vydanie

Telekinéza - ako na to?

Antikúzelná poistka

Ochranný čip

Tešíme sa na Teba.

Tvoj riaditeľ

Martin Kauntekeybo

Z toho mailu som bola ešte zmätenejšia ako predtým. Bolo tam toľko vecí, ktorým som absolútne nerozumela. Zdalo sa mi až neuveriteľné, že v takej krátkej správe nerozumiem toľkým veciam. Telepatia, telekinéza, ochranný čip... Ako sa zdalo, mama mi ani zďaleka nepovedala

všetko. No čo už, veď sa to o chvíľu aj tak všetko dozviem. Už o niekoľko dní. Stále sa mi len ťažko zmieruje s myšlienkou, že viem čarovať. Všetko je to také zvláštne, také záhadné. Vždy som bola zakríknutá, tichá. Nikto sa so mnou nebavil. A ja som nakoniec telomág. Kým oni pôjdu na obyčajné stredné, ja nemusím. Veď načo by mi to aj bolo? Telomágovia žijú celkom iným spôsobom života. Neostávalo mi iné, len veriť, že to dopadne dobre.

Nadišiel môj veľký deň. Dnes prvýkrát pôjdem do Vigotu. Mali sme sa stretnúť na nejakom tajnom mieste, ktorého meno som nezachytila. Nebolo to podstatné. Doma som sa rozlúčila s ockom a poriadne vyobjímala Sama. Aj keď sa tváril hrdinsky, vedela som, že mu nie je všetko jedno.

„Nejako to už len dopadne,“ zašepkala som mu s poloúsmevom. Na moment sa na mňa zahľadel a potom veľmi pomaly prikývol.

„Ja viem, všetko bude fajn. Len keby si nemusela odísť,“ zamrmlal mi do pleca. Chápala som, že by sa mu to ľahšie znášalo, keby sme ostali spolu. Vždy sme všetko zvládali spolu. No teraz som, samozrejme, musela ísť, z čoho som bola nervózna aj ja.

„Neboj, ubehne to ako voda. Ani sa nenazdáš a zas ma tu máš naspäť,“ usmiala som sa naňho a on znova vážne prikývol. Potom sme už vyšli z domu. Keď som sa obzrela, videla som ho v okne. Vedela som, že tam bude sedieť ešte dlho potom, čo zjždeme za roh. Zhlboka som sa nadýchla a vyrazili sme.

Cestou som sa vypytovala mamy na veci z mailu, ktoré mi boli nejasné. Vysvetlila mi, že telekinéza je schopnosť pohybovať predmetmi bez dotyku. Hneď som si predstavila všetky tie sci-fi filmy z televízie a neubránila som sa prekvapeniu. Čím viac som o telomágoch vedela, tým viac ma to všetko prekvapovalo. Netušila som, ako by bolo možné pohybovať predmetmi bez dotyku. Z racionálneho hľadiska mi to prišlo úplne nelogické. Ale čo bolo na posledných zopár dňoch logické? Telepatia je zas, ako som sa dozvedela od mamy, čítanie myšlienok a komunikácia pomocou nich. Vôbec sa mi nepáči, že by mi mal niekto čítať myšlienky. A čítať cudzie myšlienky sa mi tiež nezdá úplne v poriadku. Mama však vravela, že je veľmi užitočné, keď to človek ovláda. Nebudem už potrebo-

vať telefón, pretože sa budeme môcť kontaktovať aj bez neho. No aj tak som bola z predstavy, že mám niekoho v hlave, nesvoja. Našťastie som dostala novú retiazku. Je v nej vraj ukrytý nejaký ochranný čip, vďaka ktorému mi nikto čítať myšlienky nedokáže. Funguje to však len počas výcviku, kde sa to všetko naučíme ovládať. Tiež sa naučíme, ako sa brániť proti pokusom čítať naše myšlienky, takže potom už bude zbytočný.

Na tajné miesto sme sa dostali bez problémov. Sedeli sme s mamou na lavičke, kufor som mala položený medzi nohami. Bol ešte čas, tak som listovala v učebnici.

„Sofia Lightová.“ Strhla som sa, pretože ma mama oslovila celým menom. „Nechcela som ťa predtým stresovať, ale myslím si, že bude lepšie, ak sa to dozvieš odo mňa,“ povedala a to už som mala zlé tušenie. Nevedela som, o čo ide, ani čo sa mám dozvedieť, no mama sa tvárila veľmi vážne. Rozhodne to neveštilo nič dobré.

„Keď prídeš do Vigotu a predstavíš sa, vznikne okolo toho veľký rozruch,“ povedala a ja som nadvihla obočie. Opäť sa na mňa na chvíľu ticho zahľadela, no potom pokračovala: „Vždy keď nejaká Lightová príde do Vigotu, je okolo toho rozruch. Aj pri mne to tak bolo. Nastane rozruch, pretože ľudia veria, že si Osudová.“

„Osudová?“ pozrela som na mamu so zmätkom. Teraz to už naozaj začínalo znieť ako z nejakého fantasy filmu. Už chýbala len tá časť o tom, ako mám zachrániť celý svet.

„Vieš, ide o to, že kedysi dávno sa tvoja prapraprababka rozhodla, že sa pridá k temnomágom. Zlákala aj svoju sestru. A tak sa Mary a Evangelina Lightové pridali k druhej strane. Evangelinina sestra bola šťastná, ale tvoja babka nie. Uvedomila si, že urobila chybu a chcela odísť, ale Mary s tým nesúhlasila. Veľmi sa pohádali a Máry vyslala do vzduchu kliatbu. Evangelina o niekoľko dní zomrela. Kliatba však pretrvala,“ vysvetľovala mi mama a mne hneď bolo jasné, aká je úloha tej „osudovej“ Lightovej. Takže som s tým zachraňovaním sveta nebola zas tak ďaleko. Potom ma však zarazilo čosi iné.

„To sa žiadna žena z nášho rodu nikdy nevydala? Teda, viem, ty si si nechala svoje meno, ale keby sa ktorákoľvek z nich vydala, vzala by si manželovo meno, nie?“ spýtala som sa zamyslene.

„Ach, jasné,“ pousmiala sa mama. „Medzi telomágmi to tak nefunguje. Oni nemávajú svadby ako my. Je ešte veľa vecí, ktoré sa budeš musieť naučiť a pochopiť.“

Prikývla som a vrátila sa k pôvodnej téme.

„Takže Osudová Lightová má kliatbu zrušiť, však?“ opýtala som sa, aj keď odpoveď mi už bola jasná.

„Áno,“ prikývla mama. Objala ma a chvíľu pevne držala. „Žili odvtedy mnohé generácie, a nič sa nestalo. Niektorí už stratili nádej, no aj tak bude rozruch, keď sa tam objavíš,“ povedala potichu.

„A... čo tá kliatba vlastne spôsobila?“ opýtala som sa, aj keď som tušila, že vysvetliť to nebude také jednoduché.

Mama ma objala ešte silnejšie. „Nájdí si vo Vigotskej knižnici knihu s názvom Dejiny telomágov, tam to bude vysvetlené lepšie. Buď statočná, zlatko.“

Naposledy sme sa objali a ja som sa pobrala k zväčšujúcej sa skupinke mladých telomágov, mojich nových spolužiakov.

„Takže, dajte sa do dvojíc alebo trojíc. Budeme sa musieť dostať na hlavnú stanicu, potom nastúpime na osmičku a vystúpime pri opustenom dome,“ povedal riaditeľ a mne blysko hlavou, aké je to zvláštne, že do Vigotu ide bežný autobusový spoj.

„Ku každej skupinke sa pridá niekto z ľudí, ktorí mi sem prišli pomôcť. O chvíľu by tu už...“ jeho vysvetľovanie prerušila skupinka chlapcov a dievčat, ktorí práve zrušili svoju neviditeľnosť a s hlasným smiechom riaditeľa zdravili.

„Takže ako som vravel, ku každej skupinke sa pridá niekto zo starších,“ snažil sa prebrať späť velenie a stiahnuť pozornosť na seba. To už bolo ale absolútne zbytočné, pretože skupinka ľudí nie oveľa starších ako my, ktorí si delili nás nových – a takisto zoznamovanie sa navzájom – ho úplne prehlušili. Po chvíli sa teda vzdal a nechal to tak.

„Ja som Tamia Amonyová, môžem sa pridať k tebe do dvojice?“ pristúpilo ku mne tmavovlasé modrooké dievča. Nebola oveľa vyššia ako ja, na tvári taký milý poloušmev so štipkou neistoty. Mala som pocit, že by sme si mohli rozumieť. Na moment som si však spomenula na všetky tie moje nepodarené pokusy o kamarátstvo. Mohla som sa snažiť, koľko

som chcela, no nebola som skrátka človekom, s ktorým by bolo dovoľné sa kamarátiť. Tak to v tej škole skrátka fungovalo. Mali to tam pod palcom určití ľudia a tí sa rozhodli, že ja obľúbená nebudem. Zahľadela som sa do očí dievčata, ktoré s úsmevom čakalo na moju odpoveď. Tu ma nikto nepoznal. Nikto nevedel, kto som, ani akú mám minulosť. Bol to čistý list v mojom živote, ktorý som mohla popísať podľa vlastnej chuti.

„Jasné, budem rada. Som Sofia,“ usmiala som sa na ňu. Potom k nám pristúpila jedna vysoká, štíhla brunetka a spustila: „Takže, volám sa Karin a do Vigotu sa dostaneme pomocou skupinového kúzla.“ Potom sa na nás spýtavo zahľadela. „Niektorá z neúplnej rodiny?“ Keď som prikývla, dodala: „Funguje to tak, že si vás obe pripútam k sebe, zneviditeľníme sa, taktiež znehmotníme a ako jeden objekt nastúpime do autobusu. Keď budú okolo vás ľudia, nesmiete rozprávať. Takto funguje preprava telomágov v rámci bežného sveta. Vy teraz nemusíte urobiť vôbec nič, pretože čarovať budem ja. Len sa musíme dotýkať a keď sa na vás pozriem, poviete Sic fiat. Ja sa postarám o zvyšok. Všetko jasné?“ Obe sme prikývli, ona vystrela ruku a my sme položili svoje na tú jej.

„Simol in unum,“ povedala a pozrela na nás. Povedali sme teda svoju časť kúzla. Pozrela som sa na Tamiu a zbadala som, ako jej ruky a nohy miznú. Bol to ohromujúci pohľad. Obzrela som sa okolo seba. Všade som videla len kopu náhodných častí tiel a miznúcich končatín. Potom sa Karin pohla smerom k autobusu a my sme cítili, ako sa hýbeme, ale nevedeli sme to ovplyvniť. Keby som nevedela, čo sa deje, chytila by som riadnu paniku.

No vedela som.

Tak som si to len užívala.

„Munu ni lumis,“ začula som Karinin hlas a predou mnou sa sčisťta-jasna zjavila Tamia sediaca na zemi. Vtedy som si uvedomila, že som tiež spadla. Podlomili sa mi kolená, keď Karin zrušila kúzlo. Ona však stála, pretože náraz čakala. Vstala som a podala ruku Tamii. „Si v pohode, Tamia?“

„Pre teba som Tami,“ usmiala sa a ja som jej úsmev opätovala. Obzrela som sa po miestnosti a videla zopár chlapcov a dievčat, ktorí stáli. Určite tí starší. Ostatní sa pomaly zbierali zo zeme. Zrazu do mňa narazil

zozadu nejaký chalan. Ospravedlnil sa a ja som to viac neriešila. Lenže on áno. Stále dookola opakoval, že ho to mrzí a že je nemešlo.

„Pozri, ja sa naozaj nehnevám,“ prerušila som jeho ospravedlňovanie. „Inak, som Sofia.“

„Ja som Lukas,“ predstavil sa aj on. Kým sa zoznamoval s Tamiou, dôkladnejšie som si ho prezrela. Bol pomerne vysoký, štíhly, možno športovec. Pokožku mal o niekoľko odtieňov tmavšiu ako ja, akoby bol celý mesiac niekde pri mori, alebo niečo podobné. Mal tmavé vlasy aj oči. Sympatický chalan. Obzrela som sa okolo seba a prvé, čo som si všimla, bol starý obraz na stene oproti dverám. Mal krásny vyrezávaný drevený rám, aj keď jeho honosnosť tak trochu zanikala pod vrstvou prachu. Na plátne bola maľba ženy. Keď si všimla, že sa na ňu pozerám, usmiala sa a žmurkla. Až som nadskočila. Začína to byť so mnou zlé, keď na mňa žmurkajú obrazy. Zrazu sa rám pohol. Otvoril sa ako dvere a my sme uvideli pred sebou pani z obrazu. Nebolo tam však nijaké plátno. Bola to živá žena a za ňou sa ťahala chodbička.

„To tam stojí po celý rok?“ zvolal ktosi zozadu.

„Volám sa Elen Suprenová a som vaša učiteľka telepatie a telekinézy. Nestojím tu celoročne, zvyčajne je tu bežný obraz. Prišla som vás sem len vyzdvihnúť. Nasledujte ma!“ povedala a už sa aj otočila a zmizla v chodbe. Pobrali sme sa za ňou.

Cesta nebola dlhá, ale mne to pripadalo ako celá večnosť. Od vzrušenia som už totiž ani nedýchala. Vyšli sme z tunela a ocitli sa v nejakej miestnosti. Keďže sem sa už bežní ľudia dostať určite nemohli, neboli dvere nijako zamaskované. Boli to obyčajné dvere, na opačnej strane druhé. Tými sme vyšli von. V momente nás oslepilo denné svetlo. Rýchlo som sa spamätala, párkrát rýchlo zažmurkala... a potom som zbadala tú nádheru. Stáli sme na kopci. Za nami sa rozprestieral les. Milujem lesy. Teraz ma však zaujímalo viac to, čo sa nachádzalo pred nami. Areál bol celkom veľký, jeho hranice určoval les. Nádherný hustý borovicový les všade okolo nás. Úplne z každej strany. Potom som sa však zamerala na internát. Bol to zhluk chatiek. Nebolo ich veľa, možno sedem alebo osem. Všetky boli pokope, blízko seba. Pripadala som si ako vo sne. Tak čarovne a zároveň, akoby som tu bola odjakživa. Jednoducho som sem

patrila. Posledný kúsok skladačky zapasoval na svoje miesto a ja som bola presne tam, kde som mala byť. Bola to krása.

„Páni,“ vydralo sa zo mňa a Tamia sa usmiala. Učiteľka však už schádzala cestičkou nadol smerom k chatkám. Šli sme za ňou, keď som si to náhle uvedomila.

„Kufre!“ spomenula som si, pretože nikto z nás nemal pri sebe svoju batožinu. Pozrela som na Tamiu tak trochu v panike.

„Tie predsa zobral riaditeľ trochu iným kúzlom. Preto si nebral každý ten svoj,“ usmiala sa na mňa a ja som si vydýchla.

Pani Suprenová nás odvieďla k internátom. Postupne pridelovala chatky, až sme tam zostali len traja s Tamiou a Lukasom a ešte dve baby.

„Takže chatka číslo desať, to budú Kallen, Hofferová, Tekaniová, Amonyová a Lightová,“ oznámila nám pani učiteľka. Potom nastalo ticho. Tamia pozrela na mňa, tie baby jedna na druhú a Lukas na pani Suprenovú.

Ten jediný nevyzeral nejako zvlášť šokovaný. Na rozdiel od zvyšných troch dievčat, ktoré zízali jedna na druhú. Bolo to presne, ako predpokladala mama. Nikto sa ani nepohol, zdalo sa, akoby nikto ani nedýchal. Ticho prerušila až učiteľka, keď dodala: „Tak teda, choďte sa vybaliť, obed bude o dvanásť. Prídem vás vyzdvihnúť o jedenásť päťdesiat. Buďte presní, prosím!“ Potom mi vložila kľúče do dlane a vytratila sa nevedno kam.

Zhlboka som sa nadýchla a vykročila smerom k chatke. Odomkla som dvere a vošla dovnútra. Potom mi už len zostalo čakať, čo bude ďalej. Mama spomínala, že z toho bude tak trochu rozruch, ale toto bolo dosť prehnané. Teda aspoň mne to tak pripadalo. Možno to bolo len tým, že ja som na svoje meno bola zvyknutá. Je pravda, že to nebolo úplne typické meno, no nikto sa nad ním nikdy nepozastavoval. Ale bolo mi jasné, že toto je len začiatok.

Po niekoľkých sekundách ma dovnútra nasledovala Tamia. Spolu sme vošli do jednej izby. Bola veľká, priestranná, s dvomi posteľami, pri oboch malé skrinky, pri veľkom okne dva písacie stoly. Steny boli na niektorých miestach lemované policami, ktoré síce plnili účel úložného priestoru, no napriek tomu pôsobili ako doplnok. Zavrela som dvere prešla cez miestnosť k druhým dverám. Vošla som do krásnej,

modernej kúpeľne. Bola čierno-biela, s veľký zrkadlom, v ktorom sa na mňa usmieval môj odraz. Vrátila som sa do izby a sadla si na posteľ vpravo.

„Viem, že si to ty,“ povedala potichu a prisadla si ku mne.

Neisto som sa na ňu usmiala. Nevedela som, kam tým smeruje.

„Viem to ja a vedia to aj tie dve. My tri sa totiž poznáme. Jediný, kto teraz nevie, kto je kto, je Lukas,“ zasmiala sa. „Všetky tri sme z Izhamu. Poznám ich už od troch rokov. Sú otrasné. Stále musia byť stredobodom pozornosti. Je to otrava. Tá tmavovlasá je Kiara, blondína Nathaly. Nebudú ťa mať rady. Pripravíš ich o väčšinu pozornosti.“

„Ale ja o pozornosť nestojím,“ vzdychla som si. Naozaj. Pozornosť bolo niečo, na čo som nebola zvyknutá. A bola tiež jednou z mála vecí, po ktorých som nikdy netúžila. Vždy mi vyhovovalo splývať s prostredím. Tak nejako byť prítomná, no nebyť videná.

„Viem, nepôsobíš ako baba, ktorá by si na tom zakladala,“ povedala, „ale im je to jedno. Pre ne je podstatné len to, že je tu niekto zaujímavý a nie sú to ony.“

Zrazu ktosi zaklopal. Bol to Lukas. Najprv sa dosť neisto opýtal, čo sa tam vonku vlastne stalo. Bolo to celkom milé. On bol totiž podobne ako ja z neúplnej rodiny, takže preňho moje meno nič neznamenalo. Tamia mu niečo zbežne vysvetlila o tom, že som Osudová, za čo odo mňa dostala vankúšom. Potom už zostal u nás v izbe. Do obeda sme mali ešte kopu času, tak sme ho strávili kecaním. Bolo toho toľko, o čom sme sa mohli baviť. Pre nás s Lukasom bolo všetko úplne nové a Tamia nám zas s ochotou vysvetľovala, čo a ako.

Zopár minút pred dvanástou sme sa vybrali pred chatku, aby sme nemeškali. Pred tou našou sa už objavila rozrastajúca sa skupinka. Pridali sme sa k nim.

Po chvíli prišla pani Suprenová, presne ako sľúbila a odviedla nás do budovy, v ktorej bola jedáleň. Otvorila dvere a my sme vošli za ňou. Na stoloch už boli položené tácky s hlavným chodom a tanieri na polievku. Na každom stole boli aj misa s polievku, príbory a prázdne poháre. V rohu jedálne stál čapovací prístroj.

„Dnes už máte druhé jedlo pripravené, ale odzajtra si budete sami vyberať, čo chcete, pri tamtom pulte,“ ukázala na druhý koniec jedálne.

„Teraz si už sadnite a naobedujte sa!“ povedala a všetci sa pobrali k stolu. Jedlo bolo výborné, ale nezvládla som toho veľa. Bola som na to príliš nervózna. Po obede máme prehliadku Vigotu a odzajtra sa začneme učiť. Nervy mám na prasknutie.

„Sofi,“ oslovila ma Tamia, „nejdeme si po vodu?“ Prikývla som a obe sme sa pobrali smerom k čapovaciemu prístroju.

„Naozaj, je tu Lightová, prisa...“ začuli sme cestou Nathalyn hlas. V momente, ako nás zbadala, zmĺkla. Rýchlo sme si nabrali vodu a vrátili sa späť k stolu.

„Tie dve sa ti teda postarajú o reputáciu, tomu ver,“ zamyslene prehodila Tamia a mne bolo jasné, že sa nemýli.

Po obede sme sa všetci presunuli do hlavnej auly. To je asi miesto na všetky oznamy a tak podobne. Pani Suprenová nás tam priviedla a odišla, tak sme všetci ostali neisto stáť v strede. Veľká hala bola priestranná miestnosť. Bol tam mäkučký koberec a v rohu naukladané sedacie vaky a vankúše. Chvíľu sme len tak stáli a čakali, čo bude ďalej.

„Kto to povedal?“ spýtala sa Tamia. Zmätene som sa na ňu pozrela.

„Čo kto povedal?“

„No, že si máme sadnúť,“ povedala neisto. „Ty si nič nepočula?“

Pokrútila som hlavou, ale keďže všetci si poslušne brali vaky a sadali si, pridala som sa k nim. Vtedy do miestnosti vošla nejaká pani.

„Som Emily Ambusová,“ predstavila sa, „a budem vás učiť neviditeľnosť. Na začiatku som sa vám prihovorela telepatiou. Je to úžasná mágia, nemyslíte? Je tu niekto, kto ma nepočul?“

Obzrela som sa a dúfala, že nebudem jediná. No bola som. Nebola som si istá, prečo som jej hlas nepočula, keď všetci ostatní áno, no nepripadalo mi to ako dobré znamenie. Pozrela som na Tamiu a tá kývla hlavou smerom k učiteľke.

„Ja,“ vyslovila som potichu a slečna Ambusová si ma hneď zavolala k sebe. Presne tomu som sa chcela vyhnúť. Nechcela som na seba pútať pozornosť, no už bolo neskoro. Šla som teda k nej.

„Ako sa voláš?“ opýtala sa.

„Som Sofia,“ povedala som dúfajúc, že to nebude ďalej rozoberať. No mýlila som sa.